

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. S.,** zastoupeného Mgr. Michalem Zahnášem, advokátem se sídlem Tř. Svobody 2, Olomouc, proti žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci,** se sídlem Křížkovského 8, Olomouc, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 31. 3. 2010, čj. 575/2010-R, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2011, čj. 22 A 48/2010 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Děkanka Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „děkanka“) rozhodnutím ze dne 11. 2. 2010, čj. 42/2010-KS, rozhodla o ukončení studia žalobce na této fakultě ve studijním oboru „Učitelství praktického vyučování a odborného výcviku“, neboť žalobce ani v mimořádném termínu úspěšně nevykonal zkoušku z předmětu „Obecná psychologie“.

[2] Rektor Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „rektor“) rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010, čj. 575/2010-R, zamítl žádost žalobce přezkoumání rozhodnutí děkanky Pedagogické fakulty a současně její rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí rektora, neboť jej považuje za nesprávné a byl jím zkrácen na svých právech. Žalobce poukázal na to, že ačkoliv trpí Bechtěrevovou chorobou a Marfanovým syndromem, což vyžaduje častou hospitalizaci a pobyt v lázních, snažil se řádně plnit své studijní povinnosti. Dne 10. 2. 2010 mu rektor umožnil vykonat zkoušku z předmětu „Obecná psychologie“, a to ve formě písemného testu v místnosti KPS č. 117 za přítomnosti doc. P., ale při jeho hodnocení nebyly dány rovné podmínky. Formu zkoušky ve formě písemného testu totiž stanovila sama zkoušející a místnost, v níž zkoušku vykonával, je místností, jež je obvykle využívána jako sklad nábytku. Žalobce namítl, že po ukončení zkoušky a odevzdání písemného zpracování testu mu bylo okamžitě doc. P. sděleno, že nevyhověl, přestože do testu jen letmo nahlédla. Dále žalobce namítl, že v průběhu zkoušky a popsaného slovního hodnocení zkoušející nebyl nikdo další přítomen, ale v kopii jeho testu je závěrem dopsáno „nevyhověl“ a vedle podpisu zkoušející je doplněn i podpis děkanky a dopsáno odůvodnění hodnocení. Žalobce také namítl, že anonymně požádal některé další pedagogy o posouzení jeho testu, pročež mu bylo sděleno, že podaná odpověď je dostatečná. Zkoušející mu mohla klást doplňující otázky k prověření rozsahu jeho znalostí, čehož však nevyužila pro předpojatý přístup k jeho osobě.

[4] Žalobce rovněž odmítl argument žalované, že rovné podmínky při skládání zkoušky si měl zajistit sám podáním žádosti o hodnocení vedoucím akademickým pracovníkem. Předtím, než se dostavil ke zkoušce, nevěděl, že bude zkoušen opět doc. P. Dále žalobce uvedl, že zdravotní problémy, jež mu bránily ve vykonání zkoušky v řádném termínu, se vyskytly v době, kterou nemohl ovlivnit, proto o stanovení zvláštního termínu zkoušky požádal až v červnu 2009. V případě, že by věděl, že jeho zdravotní stav bude vylučovat možnost úspěšného složení zkoušky v řádném termínu již během výuky v akademickém roce, podal by takovou žádost s předstihem.

[5] Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 1. 2011, čj. 22 A 48/2010 - 25.

[6] V odůvodnění krajský soud nejprve upozornil, že v rozhodnutí žalované je jako druhá zkoušející u předmětné zkoušky chybně uvedena děkanka, přestože ve skutečnosti druhou zkoušející byla doc. P1. Tato zjevná nesprávnost však není vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

[7] Krajský soud nesouhlasí, že žalobci byla neoprávněně odepřena možnost zkoušku splnit a dále studovat. Studium vysoké školy vyžaduje po studentovi odpovědnost za správu vlastních záležitostí, což plyne z čl. 7 odst. 1 a 2 studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „studijní a zkušební řád“). Je tedy věcí

studenta, aby si své studium (v rámci stanovených podmínek) zorganizoval tak, aby i s ohledem na objektivní nebo subjektivní okolnosti (např. zdravotní stav) splnil ve stanoveném termínu své studijní povinnosti.

[8] V posuzované věci bylo prokázáno, že žalobce v prvém ročníku svého studia nevyhověl v řádném termínu u postupové zkoušky z předmětu „Obecná psychologie". Žádného z řádně vypsaných termínů v následujícím akademickém roce se nezúčastnil. Aniž by krajský soud zlehčoval závažnost zdravotního postižení žalobce, konstatoval, že zjevně nemělo vliv (to ostatně netvrdí ani žalobce) na jeho schopnost a možnost si zorganizovat své studijní povinnosti. Žalobce si měl být vědom omezení plynoucích ze svého zdravotního postižení (např. objektivní nemožnost složit některou ze zkoušek v termínu). Studijní a zkušební řád přitom s objektivními překážkami počítá, a to v čl. 7 odst. 2 poslední věta, ale také např. v čl. 7 odst. 9, 18 odst. 1, 23 odst. 1 nebo v čl. 41.

[9] Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že nesplnění požadavků plynoucích ze studijního programu do konce akademického roku 2008/2009 zavinila výlučně doc. P. Jmenovaná postupovala řádně dle čl. 13 odst. 9 studijního a zkušebního řádu, neboť určila termíny pro konání zkoušky v dostatečném počtu a časovém předstihu. Žalobce požádal o vypsání termínu zkoušky dne 29. 6. 2009, tj. až v době, kdy, jak je obecně známo, výuka na vysokých školách končí. Možnost vykonání této zkoušky měl žalobce již dříve v několika termínech. Současně, pokud jeho zdravotní stav neumožňoval složení zkoušky v daných termínech, mohl nejméně od 14. 12. 2007, kdy zkoušku v prvním řádném termínu nesložil, s ohledem na svůj zdravotní stav žádat o individuální přístup v rámci některé z možností nabízených studijním a zkušebním řádem, což však neučinil (ani tak v podané žalobě netvrdí). V podání takové písemné žádosti nebránil ani pobyt žalobce v lázních od 12. 1. 2009 do 9. 2. 2009, a to s ohledem na dobu tohoto pobytu. Z lékařské zprávy z 9. 2. 2009 neplyne, že by žalobce byl v této době jakkoliv omezen v možnosti písemného projevu. V této souvislosti však podle krajského soudu nelze odhlédnout od toho, že „revokací" rozhodnutí rektora z 12. 1. 2010 byla žalobci udělena rektorem výjimka dle čl. 41 studijního a zkušebního řádu právě s ohledem na jeho zdravotní stav a předmětnou zkoušku mu bylo umožněno absolvovat. Již tato skutečnost vylučuje, aby žalobce mohl být postupem doc. P. při stanovování termínů zkoušky v konečném důsledku jakkoliv zkrácen na svých právech.

[10] K „překvapení" žalobce, že zkoušející u zkoušky dne 10. 2. 2010 byla doc. P., krajský soud odkázal na čl. 13 odst. 4 studijního a zkušebního řádu, podle kterého zkoušky a opravné zkoušky konají studenti zpravidla u vyučujících, kteří předmět přednášeli. Sám žalobce v žalobě uvedl, že jedinou zkoušející daného předmětu byla právě doc. P., proto mu muselo být zřejmé, že zkoušející bude právě ona. Nadto za situace, kdy žalobce dle čl. 13 odst. 3 studijního a zkušebního řádu nepožádal děkana o jmenování zkušební komise, nemohl objektivně předpokládat, že zkoušející bude jiná osoba.

[11] Nedůvodná je podle krajského soudu také žalobní námitka, že u zkoušky nebyl přítomen nikdo kromě doc. P. V případě této námitky si žalobce sám protiřečí, neboť ve své žádosti ze dne 26. 2. 2010 výslovně poukazuje na nevhodnost komentáře při této zkoušce nejen doc. P., ale také vedoucí katedry, tj. doc. P1. Krajský soud přihlédl také k tomu, že zkouška probíhala v souladu s čl. 13 odst. 2 studijního a zkušebního řádu

písemnou formou, u níž je při posuzování úspěšnosti žalobce rozhodující následné hodnocení písemně zodpovězených otázek zkoušejícími, a nikoliv jejich osobní přítomnost při písemném zpracování odpovědí. Proto obecně přítomnost nebo nepřítomnost zkoušejícího v době písemného vypracovávání odpovědí studentem nemůže mít sama o sobě vliv na objektivnost hodnocení studenta či řádnost provedení písemné zkoušky. V případě písemné zkoušky nelze po zkoušejících požadovat, aby museli pokládat studentovi doplňující otázky, neboť nejde o zkoušku ústní a krajský soud souhlasí s názorem žalované, že by takovým postupem mohlo dojít k znevýhodnění studentů, kteří zkoušku skládali jen písemně a doplňující otázky jim pokládány nebyly.

[12] Nedůvodná je rovněž námitka stran prostor, v nichž byla zkouška prováděna. Z fotografií předložených žalovanou je zřejmé, že nejde o nevhodné prostředí ke skládání zkoušek. Ostatně ani sám žalobce konkrétně netvrdí, v čem mělo být zařízení této místnosti nevyhovující.

[13] Případná není ani žalobcem tvrzená podjatost doc. P. vůči jeho osobě. Stížnosti studentů sice mohou obecně vzbudit určitou nelibost dotčeného vyučujícího, avšak s ohledem na to, že jsou běžnou součástí jejich práce, nelze jim bez dalšího přičítat založení dostatečně intenzivního negativního vztahu ke stěžujícím si studentům. K námitce žalobce týkající se slovního hodnocení jeho testu doc. P. ihned po složení zkoušky krajský soud konstatoval, že žalobce své tvrzení nijak neprokázal. Navíc rozhodující je až následné hodnocení jeho písemných odpovědí zkoušejícími, které bylo provedeno doc. P. i doc. P1.

[14] V neposlední řadě je nedůvodná žalobní námitka zpochybňující hodnocení výsledků zkoušky žalobce. Krajský soud nemá pravomoc k přezkumu hodnocení toho, zda student u předmětné zkoušky uspěl či nikoliv. Je na uvážení především zkoušejícího, neboť žalobce nemá subjektivní veřejné právo na složení zkoušky, kterému by zmíněné zkoušející musely vyhovět (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 1910/09).

III.

[15] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s argumentací krajského soudu, podle které nesprávné uvedení děkanky jako druhé zkoušející namísto doc. P1 nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí. Podle stěžovatele byla tato chyba učiněna zcela záměrně za účelem zvýšení vážnosti daného rozhodnutí. Stalo se tak neoprávněně a zcela v rozporu se skutkovým stavem věci. Krajský soud se měl touto zjevnou nesprávností zabývat více a zjistit, proč k této „chybě“ došlo.

[17] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil jemu předložené skutečnosti a důkazy v tom smyslu, že jej považuje za studenta, který neplní řádně své studijní povinnosti a není schopen si zorganizovat svůj studijní řád. Stěžovatel se vždy snažil, aby jeho zdravotní postižení nemělo vliv na plnění jeho studijních povinností nebo na přístup pedagogů k jeho osobě. Krajský soud se podle stěžovatele dostatečně nezabýval jím předloženou zdravotní dokumentací, z níž vyplývá, že část akademického roku strávil

v lázních, ale i skutečnost, že jeho zdravotní stav neumožnil úspěšné složení zkoušky v řádném termínu.

[18] Stěžovatel pokládá za nesprávný odkaz krajského soudu na jednotlivá ustanovení studijního a zkušebního řádu, jichž mohl využít k řešení své situace. Okolnosti zdravotního stavu nebyly předvídatelné, a pokud mu byla dána možnost konat zkoušku do konce akademického roku, nepokládal stěžovatel takové řešení za potřebné.

[19] Právní hodnocení dané věci krajským soudem vytváří podle stěžovatele dojem, že rozhodnutí pedagogického pracovníka je zcela nepřezkoumatelné a nikým nepostihnutelné, byť by bylo věcně nesprávné. Soud sice nemá pravomoc k přezkumu hodnocení studenta u zkoušky z hlediska správnosti jeho odpovědí, avšak má právo zkoumat postup vyučujícího při vydání tohoto hodnocení. Opačný výklad by vedl k závěru, že studenti jsou vystaveni naprosté libovůli pedagogů, kteří mají v tomto případě moc se zbavit jakéhokoliv pro ně „nepohodlného“ studenta.

IV.

[20] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila, že stěžovatel mohl vykonat zkoušku z předmětu Obecná psychologie v řádných termínech ve dnech 27. 2 2009, 13. 3. 2009, 3. 4. 2009, 5. 6. 2009 a 21. 7. 2009. Stěžovatel ani jedné možnosti nevyužil, přičemž poslední termín byl vypsán jako zvláštní s ohledem i na jeho osobu. Stěžovatel podle žalované dostatečně neprokázal, že jeho zdravotní stav mu znemožnil se účastnit alespoň jednoho z výše uvedených termínů. Jeho choroba nemůže být paušální omluvou k nevykonání ani jednoho z vypsaných termínů. Žalovaná se domnívá, že stěžovatel mohl danou situaci řešit preventivně a včas požádat o individuální přístup, nikoliv pouze čekat na konec školního roku. Také si měl být vědom, že závažnost jeho choroby může znemožnit studium po dlouhou dobu. Proto mohl o této skutečnosti písemně informovat nejen doc. P., ale nejlépe i děkanku. Stěžovatel ovšem požádal e-mailem o zvláštní termín až 29. 6. 2009, tedy příliš pozdě na to, aby byla dodržena všechna obvyklá pravidla, tj. tři termíny zkoušky. Pokud se mu nedostalo řádného termínu, je to třeba přičítat stěžovateli. Žalovaná dále připomněla, že rozhodnutím rektora byla prodloužena doba studia stěžovatele do 12. 2. 2010 a bylo mu tak umožněno zkoušku vykonat. Stěžovatel tudíž ani nemohl být zkrácen na svých právech dle studijního a zkušebního řádu. Objektivnost u této zkoušky byla zajištěna v osobě druhé zkoušející doc. P1. Mylné uvedení děkanky prof. L. je zjevnou nesprávností, která nemůže ovlivnit zákonnost rozhodnutí o ukončení studia. Žalovaná zásadně odmítla, že by tato chyba byla učiněna záměrně. Stěžovatel neprokázal, že se k němu zkoušející chovaly urážlivě. Krajský soud podle žalovaného v souladu s judikaturou správně rozdělil procesní a věcné podmínky zkoušky, a to tak, že není oprávněn posuzovat splnění věcných podmínek zkoušky. Žalovaná uzavřela, že jí není jasné, v čem stěžovatel spatřuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval argumentací stěžovatele o možnostech soudního přezkumu rozhodnutí žalované, resp. posouzení splnění podmínek stanovených pro úspěšné absolvování předmětu. Právě neúspěšné zvládnutí zkoušky „Obecná psychologie“ mělo za následek ukončení studia stěžovatele. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že nelze připustit, aby studenti byli ze strany vysoké školy vystaveni naprosté libovůli. Tak tomu v posuzovaném případě ale nebylo, neboť krajským soudem ani žalovanou nebylo zpochybněno právo stěžovatele na soudní přezkum rozhodnutí žalované stran dodržení podmínek pro konání zkoušky, na jejímž základě došlo k vyloučení stěžovatele ze studia.

[24] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že ne všechny aspekty související s absolvováním určitého předmětu podléhají soudnímu přezkumu. Je totiž třeba na straně jedné rozlišovat mezi „výsledkem zkoušky“, obsahujícím v sobě posuzování odborné úrovně znalostí studenta, hodnocení správnosti jeho odpovědí a výslednou klasifikaci, a na straně druhé pak „řádným procesem“ s tím souvisejícím, který v sobě zahrnuje dodržování procesních podmínek při skládání zkoušky a při vydávání onoho výsledného hodnocení, a to ze strany vyučujícího i vysoké školy jako celku. Pouze tento druhý prvek, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za podmínek stanovených obecným způsobem, podléhá soudnímu přezkumu.

[25] Tento závěr koresponduje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 As 1/2009 - 1401, www.nssoud.cz, podle kterého klasifikace (zde státní zkoušky) je výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu; soudní přezkum spočívá v přezkumu dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky a tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejících. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále konstatoval, že studentovi svědčí subjektivní veřejné právo na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem, přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet.

[26] Ze shora uvedeného pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že krajský ani Nejvyšší správní soud nemohl posoudit vědomosti stěžovatele vyjádřené v písemném testu z „Obecné psychologie“ konaném dne 10. 2. 2010, ale toliko dodržení práva studenta na řádný proces při absolvování zkoušky ze strany žalované a s tím spojenou zákonnost následného rozhodnutí o ukončení studia.

[27] Odpověď na otázku, zda byl v případě stěžovatele tento řádný proces dodržen, je třeba hledat zejména ve studijním a zkušebním řádu žalované. Podle čl. 7 odst. 2 věty poslední studijního a zkušebního řádu si student může předmět zapsat v rámci studia jednoho studijního programu nejvýše dvakrát. Z čl. 13 odst. 3 plyne, že pokud student u zkoušky nevyhoví, má právo na konání první opravné zkoušky. Pokud nevyhoví ani při první opravné zkoušce, má právo v rámci vypsaných termínů konat druhou opravnou zkoušku, která se vždy koná před komisí jmenovanou garantujícím pracovištěm předmětu. Děkan může rovněž jmenovat zkušební komisi na žádost studenta, jsou-li k tomu závažné

důvody. Podle čl. 13 odst. 4 se zkoušky a opravné zkoušky konají zpravidla u vyučujících, kteří předmět přednášeli, ve výjimečných případech i u jiných vyučujících garantujícího pracoviště předmětu určených k tomu vedoucím příslušného pracoviště. Podle čl. 13 odst. 9 musí zkoušející určit termíny pro konání zkoušek z jednotlivých předmětů v dostatečném počtu a časovém předstihu. Podle čl. 13 odst. 10 se student může ze závažných, zejména zdravotních důvodů omluvit z nedostavení se ke zkoušce i dodatečně, avšak nejpozději do dvou dnů od odpadnutí překážky, pro kterou se ke zkoušce nemohl dostavit. O uznání závažnosti a omluvitelnosti důvodů rozhoduje zkoušející. Podle čl. 20 odst. 1 písm. a) děkan rozhodne o ukončení studia z důvodů neplnění požadavků, jestliže student nesplnil podmínky pro absolvování kteréhokoliv studijního roku, studijního bloku, etapy (podle příslušné fakulty) podle studijního programu.

[28] Nejvyšší správní soud, stejně jako krajský soud, neshledal, že by v případě předmětu „Obecná psychologie“ bylo stěžovateli znemožněno řádným způsobem absolvovat zkoušku z tohoto předmětu. Stejně tak mu nevznikly ani pochybnosti o dodržení studijního a zkušebního řádu při stanovení podmínek během zkoušky. Z předloženého spisového materiálu plyne, že stěžovatel měl možnost řádně absolvovat uvedený předmět v prvním ročníku svého studia, tj. v akademickém roce 2007/2008. Právě v tomto období měl primárně absolvovat uvedený předmět. U zkoušky konané dne 14. 12. 2007 neuspěl. Následně vypsaných zkušebních termínů ve dnech 18. 1. 2008 a 25. 4. 2008 se nezúčastnil. Stěžovatel si daný předmět opětovně zapsal ve druhém ročníku svého studia, tj. v akademickém roce 2008/2009. V tomto akademickém roce měl možnost vykonat zkoušku v řádně vypsaných termínech ve dnech 27. 2 2009, 13. 3. 2009, 3. 4. 2009, 5. 6. 2009 a 21. 7. 2009 (tedy i poté, co ke konci června začal s doc. P. řešit termín zkoušky). Ani k těmto zkušebním termínům se nedostavil. Ve vypsání tohoto počtu termínů shledává Nejvyšší správní soud jednoznačné splnění povinnosti stanovené v čl. 13 odst. 9 studijního a zkušebního řádu. Časové rozmezí těchto zkoušek, tj. od února do července, nepochybně v obecné rovině umožňuje se řádně účastnit řádného i obou opravných termínů.

[29] Podle Nejvyššího správního soudu je třeba rozlišovat mezi možností studenta fyzicky se dostavit k vykonání zkoušky na straně jedné (i na takovou situaci však pamatuje studijní a zkušební řád, a to v čl. 13 odst. 10), a na straně druhé možností studenta být informován o vypsaných termínech zkoušky a možností řešit zavčas situaci znemožňující mu vykonat zkoušku. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že mu zdravotní stav znemožnil se dostavit ke zkoušce v uvedené termíny, a doložil absolvování lázeňského pobytu v období od 12. 1. 2009 do 9. 2. 2009, tedy v době, kdy ostatně nebyl pro daný předmět vypsán žádný zkušební termín. I pokud by stěžovatelův zdravotní stav či léčebný režim znemožňoval se zúčastnit shora uvedených termínů v akademických letech 2007/2008 a 2008/2009, stěžovateli nepochybně nic nebránilo, aby svou situaci začal řešit již po prvním neúspěšném absolvování zkoušky dne 14. 12. 2007. Bylo totiž nepochybně především v jeho zájmu, aby splnil veškeré podmínky pro pokračování ve studiu.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že okolnosti jeho zdravotního stavu nebyly předvídatelné, a že pokud mu byla dána možnost konat zkoušku do konce akademického roku, nepokládal za potřebné využívat možností studijního a zkušebního řádu, na které poukázal krajský soud ve svém rozsudku (čl. 7 odst. 2 poslední věta, čl. 7 odst. 9, čl. 18 odst. 1, čl. 23 odst. 1 nebo v čl. 41). Ze správního spisu ovšem vyplývá, že začal svou situaci

řešit až dne 29. 6. 2009, tj. v samém závěru zkouškového období, kdy vyučující doc. P. požádal o možnost vykonat zkoušku. Stěžovatel ani netvrdil, že mu jeho pobyt (pobyty) v lázních a zdravotní stav znemožnil zjistit konání jednotlivých řádně vypsaných termínů, příp. se z nich řádně omluvit, a svou situaci zavčas řešit v průběhu semestru. Zdejší soud připomíná, že to byl samotný stěžovatel, kdo měl řádně prokázat, že mu jeho zdravotní stav v průběhu akademického roku 2008/2009 znemožnil se zúčastnit výše uvedených zkouškových termínů nebo mu znemožnil začít řešit svou studijní situaci dříve než na konci června 2009. Zdravotní potíže stěžovatele jsou nepochybně dlouhodobého charakteru. V tomto směru proto Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že žalobce měl dostatek možností si zorganizovat v přiměřeném časovém rozmezí svůj osobní studijní plán tak, aby své studijní povinnosti i s ohledem na své osobní, zdravotní či jiné potíže mohl splnit.

[31] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud doplňuje, že pokud krajský soud poukázal na jednotlivá ustanovení studijního a zkušebního řádu žalované, pak tím upozornil na fakt, že tento předpis poskytuje studentům možnosti, jak adekvátně reagovat na vyskytnuvší se subjektivní či objektivní potíže, které jim znemožňují plnění studijních povinnosti standardním způsobem, a kterými tedy mohou preventivně či zavčas řešit komplikace spojené kupř. se zdravotním stavem.

[32] Nadto nelze podle Nejvyššího správního soudu odhlédnout ani od toho, že ze „Zápisového listu – části A: Přehledu o vykonaných zkouškách za akademický rok 2008/2009“ plyne, že stěžovatel zejména v průběhu měsíce května a června (hodnocení zkoušek bylo zadáno ke dni dne 16. 1. 2009, 15. 5. 2009, 22. 5. 2009, 5. 6. 2009, 7. 7. 2009) absolvoval zápočty a zkoušky z jiných předmětů. Z tohoto přehledu je nepochybné, že stěžovatel byl schopen si v rámci jiných předmětů organizovat a plnit své povinnosti tak, aby úspěšně získal kredity potřebné pro pokračování ve studiu.

[33] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i co do jeho závěrů o povinnosti každého studenta přistupovat ke studiu a jeho organizování zodpovědně. Stěžovatelův zdravotní stav jistě komplikoval průběh celého jeho studia, ale sám stěžovatel konkrétně neprokázal, že by mu ho znemožňoval v takové míře, že od konce roku 2007 nemohl absolvovat zkoušku z „Obecné psychologie“ v některém ze shora uvedených (řádných i opravných) termínů, a tedy že objektivně mohl začít řešit absolvování zkoušky v náhradním termínu až těsně před začátkem prázdnin 2009.

[34] K uvedenému ovšem Nejvyšší správní soud současně dodává, že i pokud by se stěžovatel nemohl účastnit žádného z uvedených termínů a skutečně by z objektivních důvodů mohl začít řešit svou situaci až v samotném závěru zkouškového období, nepochybným faktem zůstává, že mu bylo umožněno danou zkoušku vykonat, a to dne 10. 2. 2011. Žalovaná tedy stěžovateli ve výsledku vyšla pro jeho zdravotní potíže vstříc a umožnila mu tak zvrátit hrozící vyloučení ze studií. Jak již bylo uvedeno, není v pravomoci Nejvyššího správního soudu hodnotit to, zda vědomosti prokázané stěžovatelem při této zkoušce odpovídaly výslednému negativnímu hodnocení, ale naopak mu přísluší posoudit, zda postupem žalované nedošlo ke zkrácení jeho veřejných subjektivních práv. Ze shora uvedeného plyne, že zdejší soud takové porušení práv stěžovatele neshledal.

[35] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran nesprávného označení druhé zkoušející osoby v rozhodnutí rektora. Z kopie vykonané písemné zkoušky, ze Zápisu z průběhu komisionální zkoušky i z podání stěžovatele směřovaného k rektoru žalované ze dne 23. 2. 2010 je zřejmé, že zkoušce byla přítomna vedoucí katedry doc. P1, a nikoliv děkanka prof. L. Nesprávné označení osoby, jež byla přítomna zkoušce, je nepochybně pochybením v odůvodnění rektora žalované, nicméně tato zjevná nesprávnost (chyba v psaní) nedosahuje takové závažnosti, aby způsobila nezákonnost či nepřezkoumatelnost tohoto správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro to, aby mohl přisvědčit ničím nepodložené domněnce stěžovatele, že rektor žalované tak učinil úmyslně, jen aby zvýšil vážnost svého rozhodnutí. Při přezkumu správního rozhodnutí není podstatná „vážnost“ rozhodnutí, založená podle stěžovatele uvedením hierarchicky nadřízené osoby – děkanky fakulty, ale pouze jeho zákonnost založená na respektování příslušných právních předpisů a norem. S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud důvodu, pro který by měl krajský soud při posuzování zákonnosti vydaného rozhodnutí zkoumat, proč k této chybě v psaní došlo.

[36] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se pečlivě vypořádal s jednotlivými námitkami obsaženými v žalobě. Jeho odůvodnění je pečlivé a je v něm řádně vysvětleno, z jakých důvodů žalovaná nezkrátila stěžovatele na jeho zákonem chráněných právech. Jelikož tedy zdejší soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisů žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu